

svar for Folketinget (eller efter ministerens bemyndigelse, jf. § 38, en styrelse under ministeriet) har truffet en afgørelse, bør afgørelsen ikke kunne efterprøves af det foreslåede Naturklagenævn. Betragtningen gælder både ministerens (styrelsens) afgørelser som klagemyndighed (§ 14) og efter indkaldelse af en for amtsrådet verserende sag (§ 36, stk. 2).

Til § 14

Paragraffen fordeler klagemyndigheden mellem det naturklagenævn, der foreslås oprettet ved særlig lov, og miljøministeren. Det er ikke muligt i råstofloven at anvende lovhjemlen for en afgørelse som kriterium for, om en klage bør afgøres af nævnet eller ministeren. Fordelingen af klagemyndigheden foreslås derfor fastlagt alene efter det kriterium, om klagen angår spørgsmål af meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål. Der vil således blive tale om en konkret afgørelse for hver enkelt klage, og det foreslås overladt til nævnet at tage stilling til, om interessekriteriet bør føre til, at nævnet skal afgøre den pågældende klage.

Den foreslåede ordning vil medføre, at de fleste klager bliver afgjort af ministeren (Skov- og Naturstyrelsen efter bemyndigelse, jf. § 38), ligesom det er tilfældet efter den gældende råstoflov. Der henvises tillige til bemærkningerne til forslaget til lov om oprettelse af et naturklagenævn.

Til § 15

Paragraffen afgrænser kredsen af klageberettigede og svarer i princippet til den gældende lovs § 12, stk. 1. Det er selvfølgelig, at den, der har ansøgt om en tilladelse til råstofindvinding i jorden, skal kunne påklage afgørelsen. Afgørelser efter råstofloven kan imidlertid have en ganske væsentlig betydning for andre end ansøgeren og bør – som efter den gældende lovs § 12, stk. 1 – kunne påklages af enhver, der har en væsentlig individuel i sagens udfald, jf. forslagens stk. 15, nr. 3.

Råstofindvindingsens samfundsmæssige betydning gør det ønskeligt, at også andre offentlige myndigheder skal kunne foranledige efterprøvelse af en afgørelse, som et amtsråd har truffet i medfør af loven, jf. forslagens § 15, nr. 2. Det gælder ikke blot de myndigheder, der har været inddraget i sagens behandling, og som er klageberettiget efter den gældende råstoflovs § 12, stk. 1, nr. 2, men også andre offentlige myndigheder.

Hensynet til at muliggøre generel interessevaretagelse har ført til, at der ligesom i den gældende lovs § 12, stk. 1, nr. 4, tillægges Danmarks Naturfredningsforening og lokale foreninger og organisationer, der

har en væsentlig interesse i afgørelsen en klageadgang, jf. § 15, nr. 4 og 5.

Til § 16

Bestemmelsen i *stk. 1* om klagefristens længde svarer til § 12, stk. 3, i 1977-loven. Bestemmelsen indeholder dog en præcisering på visse punkter af beregningen af klagefristens længde.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til § 12, stk. 4, i 1977-loven.

Stk. 3 og *4* svarer til 1977-lovens § 12, stk. 5 og 6.

Til § 17

Efterforskning af råstoffer på landjorden kan efter 77-loven ske uden forudgående tilladelse. Loven indeholder dog en bestemmelse om, at den, der udfører borer efter råstoffer, skal give Danmarks Geologiske Undersøgelse meddelelse om boringen og om resultatet af eventuelle råstofundersøgelser m.v.

I § 17 er det foreslået at give miljøministeren en hjemmel til at fastsætte regler om, at iværksættelse af en efterforskning i særlige tilfælde kun kan ske efter forudgående tilladelse. Baggrunden for bestemmelsen er, at der inden for de senere år har været stigende interesse for at foretage efterforskning af mere specialiserede råstoffer som f.eks. tungsand og bentonit. Sådanne undersøgelser vil typisk vedrøre et større afgrænset område og omfatte detaljerede og længerevarende undersøgelser, hvorfor der kan være et særligt behov for at fastsætte vilkår for efterforskningen med henblik på varetagelse af mere overordnede interesser og i øvrigt for at minimere eventuelle gener og ulemper fra efterforskningsvirksomheden.

Til kapitel 4. Forekomster på søterritoriet og kontinentalsoklen

Til § 18

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 4, stk. 1, og § 5, stk. 1, i 1977-loven.

Til § 19

Bestemmelsen svarer til § 15 i 1977-loven og § 2, stk. 1 andet punktum i lov om kontinentalsoklen.

Tilladelser meddeles som hidtil til fartøjer og andet indvindingsmateriel. De eksisterende tilladelser til stenfiskeri er opsagt pr. 1. juli 1989 med 10 års varsel. Dette indebærer, at der ikke udstedes nye generelle tilladelser til stenfiskeri, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder.

De eksisterende tilladelser til ral- og sandsugning kan fortsat udnyttes uden tidsbegrænsning, og der kan efter behov udstedes nye tilladelser. Indvinding på grundlag af disse tilladelser kan ske på havbun-